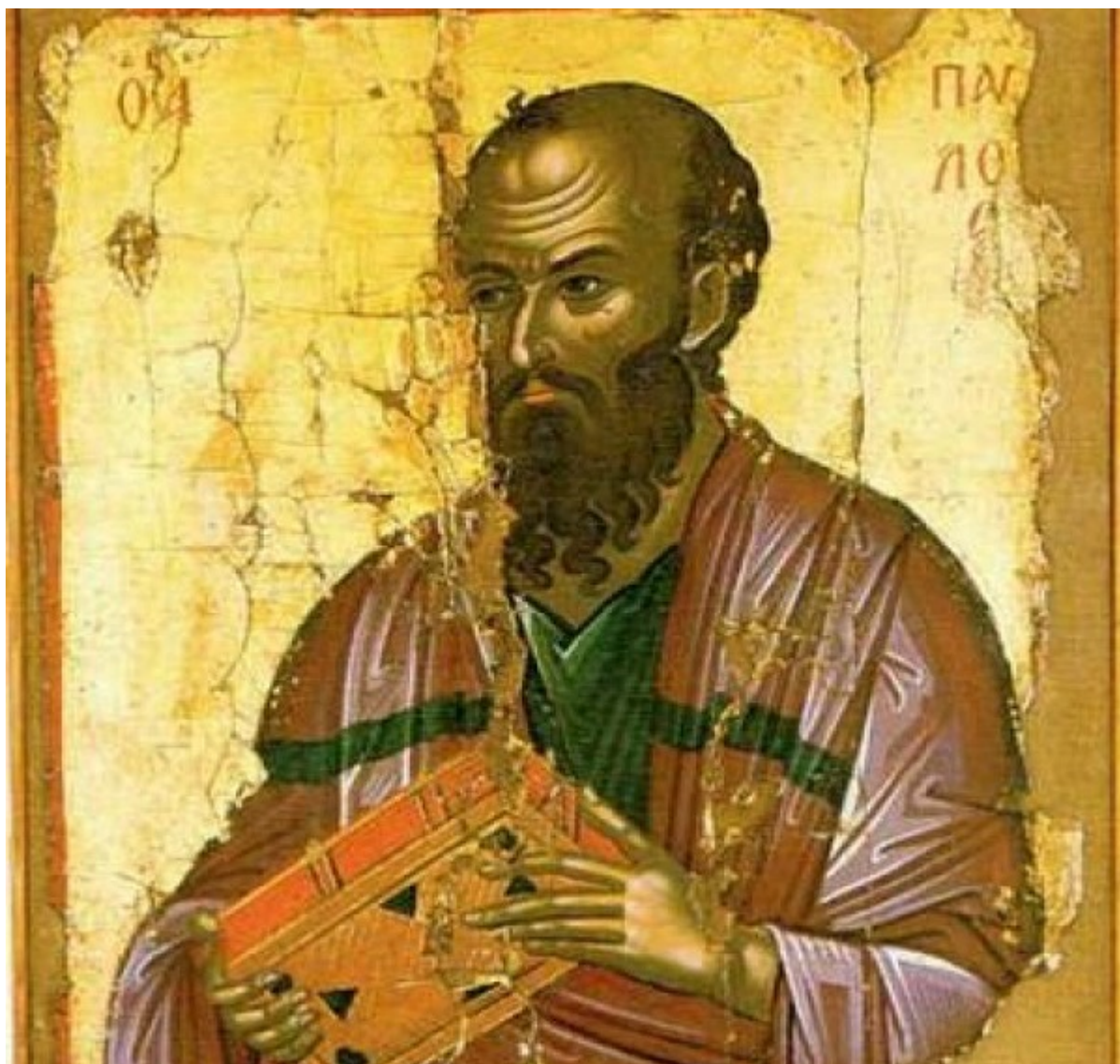

Απόστολος Παύλος. Ζούσε σαν ασώματος αν και είχε σώμα (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Αλλά θα μπορούσε ίσως να πει κανείς, ότι όλα αυτά του ήταν ευχάριστα για χάρη του Χριστού. Αυτό λοιπόν λέγω και εγώ, ότι δηλαδή εκείνα που για μάς είναι αιτία λύπης, αυτά προκαλούσαν σ' εκείνον μεγάλη ευχαρίστηση. Και γιατί λέγω τους κινδύνους και τις άλλες ταλαιπωρίες; Αφού πραγματικά ήταν σε διαρκή λύπη· γι' αυτό και έλεγε «Ποιος ασθενεί και δεν ασθενώ και εγώ μαζί του; ποιός σκανδαλίζεται και δεν δοκιμά-ζομαι και εγώ;». Αλλ' όμως και τη λύπη θα μπορούσε να πει κανείς ότι είχε σαν ευχαρίστηση. Γιατί πολλοί και όταν χάσουν τα παιδιά τους και τους επιτρέπεται να θρηνούν, παρηγορούνται· όταν όμως εμποδίζονται, στενοχωρούνται.

Έτσι λοιπόν και ο Παύλος, κλαίοντας νύκτα και ημέρα, παρηγορούνταν. Γιατί κανένας δεν πένθησε έτσι τα δικά του κακά, όπως εκείνος τα ξένα. Πώς λοιπόν θεωρείς ότι συμπεριφέρεται, αφού οι Ιουδαίοι δε σώζονται, για να σωθούν αυτοί, όταν εύχεται να εκπέσει αυτός από την ουράνια δόξα; Επομένως είναι φανερό ότι το να μη σωθούν αυτοί ήταν πολύ χειρότερο γι' αυτόν. Γιατί αν δεν ήταν χειρότερο, δεν θα ευχόταν εκείνο, αφού το προτίμησε σαν ελαφρότερο και που έχει μεγαλύτερη παρηγοριά. Και όχι απλώς ήθελε, αλλά φώναζε λέγοντας, «Ότι υπάρχει μέσα μου λύπη και αδιάκοπος πόνος στην καρδιά μου».

Αυτόν λοιπόν που υπόφερε καθημερινά, σχεδόν, για όλους τους κατοίκους της οικουμένης, και για όλους μαζί, και για τα έθνη, και για τις πόλεις και για τον καθένα χωριστά, με ποιόν θα μπορέσει να τον συγκρίνει κανείς; με ποιό σίδηρο; με ποιό διαμάντι; Τί θα μπορούσε να αποκαλέσει κανείς την ψυχή εκείνη; χρυσή ή αδαμάντινη; γιατί ήταν σκληρότερη από κάθε διαμάντι και πολυτιμότερη από το χρυσάφι και τις πολύτιμες πέτρες. Θα ξεπεράσει λοιπόν την αντοχή τού διαμαντιού και την αξία του χρυσού. Με ποιό λοιπόν στοιχείο θα μπορούσε να την

συγκρίνει κανείς; Με κανένα από αυτά που υπάρχουν. Αν όμως ο χρυσός μπορούσε να γίνει διαμάντι και το διαμάντι χρυσός, τότε κάπως θα μπορέσει να τη συγκρίνει με την εικόνα τους.

Αλλά γιατί να την συγκρίνω με διαμάντι και χρυσό; Σύγκρινε όλο τον κόσμο, και τότε θα δεις ότι η ψυχή του Παύλου έχει περισσότερη αξία. Γιατί αφού γι' αυτούς που διακρίθηκαν φορώντας για ρούχα δέρματα ζώων και ζώντας σε σπήλαια και σε τρύπες της γης λέγει ο Παύλος τούτο, πολύ περισσότερο θα μπορούσαμε εμείς να το πούμε γι' αυτόν, επειδή πραγματικά ήταν πιο άξιος απ' όλους. Εάν λοιπόν ο κόσμος δεν ήταν ισάξιος του Παύλου, ποιός ήταν ισάξιός του; μήπως ο ουρανός; Αλλά και αυτό είναι μικρό. Γιατί αφού αυτός από τον ουρανό και τα ευρισκόμενα στους ουρανούς προτίμησε την αγάπη του Κυρίου, πολύ περισσότερο ο Κύριος που είναι τόσο αγαθότερος απ' αυτόν, όσο η αγαθότητα από την πονηρία, θα τον προτιμήσει αυτόν από άπειρους ουρανούς. Γιατί δεν μας αγαπά με όμοιο τρόπο, που εμείς τον αγαπούμε, αλλά τόσο περισσότερο, όσο ούτε με λόγια δεν είναι δυνατό να το παραστήσουμε.

Πρόσεχε λοιπόν για πόσα τον θεώρησε άξιο και πριν από τη μέλλουσα ανάσταση. Στον παράδεισο τον άρπαξε, στον τρί-το ουρανό τον ανέβασε, του φανέρωσε τέτοια απόρρητα, τα οποία δεν επιτρέπεται σε κανέναν άνθρωπο να πει. Και πολύ σωστά. Γιατί ενώ βάδιζε στη γη, σαν να περιπολούσε μαζί με τους αγγέλους, έτσι έκαμε τα πάντα, και ενώ είχε θνητό σώμα, πα-ρουσίαζε την καθαρότητα των αγγέλων, και ενώ υπέκειτο σε τόσες ανάγκες, προσπαθούσε να μη φανεί καθόλου κατώτερος από τις ουράνιες δυνάμεις. Γιατί πραγματικά σαν αετός διέσχισε την οικουμένη, και σαν ασώματος περιφρονούσε τους πό-νους και τους κινδύνους, και σαν να κέρδισε ήδη τον ουρανό, περιφρονούσε τα γήινα, και σαν να συναναστρεφόταν μαζί μ' αυτές τις ασώματες δυνάμεις έτσι ήταν σε διαρκή εγρήγορση.

Βέβαια πολλές φορές άγγελοι ανέλαβαν να προστατεύουν διάφορα έθνη. Αλλά κανένας από αυτούς το έθνος, που του παραδόθηκε, δεν το φρόντισε έτσι, όπως ο Παύλος ολόκληρη την οικουμένη. Και μη μου πεις ότι ο Παύλος δεν ήταν αυτός που τα έκαμνε, καθόσον και εγώ το ομολογώ. Γιατί και αν δεν ήταν αυτός που τα εκτελούσε αυτά, αλλά ούτε ήταν τόσο ανάξιος των επαίνων γι' αυτά, αφού ετοίμασε τον εαυτό του τόσο άξιο αυτής της μεγάλης χάρης. Ο Μιχαήλ ανάλαβε το έθνος των Ιουδαίων, ο Παύλος όμως τη γη και τη θάλασσα και το κατοικούμενο μέρος και το ακατοίκητο. Και αυτά δεν τα λέγω με σκοπό να προσβάλλω τους αγγέλους, μακριά μια τέτοια σκέ-ψη, αλλά για να αποδείξω ότι είναι δυνατό, ενώ είναι κανείς άνθρωπος, να είναι μαζί μ' εκείνους και να στέκεται κοντά τους.

Και για ποιο λόγο δεν ανέλαβαν αυτά οι άγγελοι; Για να μην έχεις καμία

δικαιολογία όταν είσαι αδιάφορος, ούτε να καταφεύγεις στη διαφορά της φύσης όταν παραμένεις άπρακτος. Άλλωστε και το θαύμα γινόταν μεγαλύτερο. Πώς λοιπόν δεν είναι θαυμαστό και παράξενο, ο λόγος που έβγαινε από ανθρώπινη γλώσσα να διώχνει το θάνατο, να συγχωρεί αμαρτίες, να διορθώνει την ανάπηρη φύση και να κάνει ουρανό τη γη;

Γι' αυτό εκπλήσσομαι με τη δύναμη του Θεού, γι' αυτά θαυμάζω την προθυμία του Παύλου, επειδή δέχτηκε τόση χάρη, επειδή έκαμε τέτοιο τον εαυτό του. Και σας παρακαλώ να μη θαυμάζετε μόνο, αλλά και να μιμείσθε το παράδειγμα αυτό της αρετής, γιατί έτσι θα μπορέσουμε να λάβουμε τα ίδια μ' εκείνον στεφάνια. Εάν όμως απορείς ακούοντας ότι, αν κατορθώσεις τα ίδια, θα πετύχεις τα ίδια με τον Παύλο, άκουσε αυτόν να λέγει τα εξής: «Έχω αγωνιστεί τον καλό αγώνα, έχω φθάσει στο τέλος του δρόμου, έχω διαφυλάξει την πίστη. Λοιπόν μου επιφυλάσσεται το στεφάνι της δικαιοσύνης, που θα μου δώσει σαν ανταμοιβή ο Κύριος, ο δίκαιος κριτής, κατά την ημέρα εκείνη· και όχι μόνο σ' εμένα, αλλά και σ' όλους που έ-χουν αγαπήσει την εμφάνισή του».

Βλέπεις πώς όλους τους καλεί στην ίδια κοινωνία; Επειδή λοιπόν υπάρχουν τα ίδια για όλους, ας φροντίσουμε όλοι να γίνουμε άξιοι των αγαθών τα οποία μας έχει υποσχεθεί. Και ας μη δούμε μόνο το μέγεθος και την έκταση των κατορθωμάτων, αλλά και το πάθος της προθυμίας, με την οποία απέσπασε τόση χάρη, και τη συγγένεια της φύσης, γιατί είχε όλα αυτά τα κοινά μ' εμάς. Και έτσι και τα υπερβολικά δύσκολα θα μας φανούν εύκολα και ελαφρά, και αφού κοπιάσουμε στο σύντομο αυτό χρόνο, θα φορέσουμε το άφθαρτο και αθάνατο εκείνο στεφάνι, με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον οποίο ανήκει η δόξα και η δύναμη τώρα και πάντοτε, και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου, Ε.Π.Ε τ. 36, Στον Άγιο Απόστολο Παύλο, Ομιλία Β', σ.419-431)